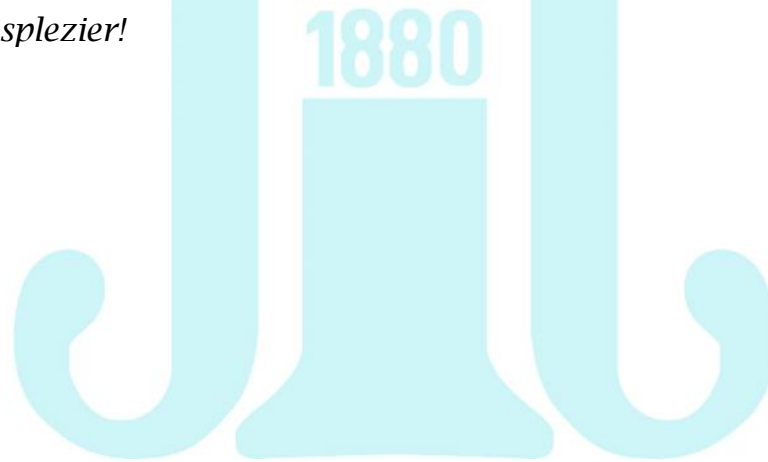

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

IL STUPENDO
(Lend Me a Tenor)

klucht in twee bedrijven

door

Ken Ludwig

Vertaling : John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2730

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *IL STUPENDO* op te voeren moet de naam van auteur *KEN LUDWIG* ; vert. *John Vermeulen* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/023
ISBN 978-90-385-07644

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Ken Ludwig
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bgnt Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

MAX: dertiger, assistent van Saunders

MAGGIE: twintiger, aantrekkelijk, vriendin van Max

SAUNDERS: vijftigplusser, vader van Maggie, algemeen directeur van de Grote Opera van Cleveland, keurig type wanneer hij het niet op de zenuwen heeft.

TITO MERELLI: wereldberoemde tenor met de bijnaam Il Stupendo, imposante figuur, goed gehumeurd en vriendelijk behalve wanneer hij boos is of een indigestie heeft of op een andere manier ongelukkig is.

MARIA: vrouw van Tito, Sophia Loren type, flinke boezem, trots en meestal drukdoenerig.

PICCOLO: een piccolo.

DIANA: sopraan, dertiger, mooi en beschaafd sexy, goed gekleed.

JULIA: voorzitter van het operagezelschap, vijftiger.

DECOR

Het gebeuren vindt plaats in een hotelsuite in Cleveland Ohio in 1934.

Een elegante suite in een eerste klas hotel van de oude stempel, op een vroege zaterdagmiddag in september 1934.

Twee kamers: links een woonkamer en rechts een slaapkamer, verbonden door een deur die naar de slaapkamer openzwaait. In iedere kamer in de front een deur naar de hotelgang. In de woonkamer in de front een groot venster (met uitzicht op de straat, verschillende etages lager) en een deur naar een keukentje. In de slaapkamer twee extra deuren, beide langs de buitenwand; een achteraan naar een wc, de andere vooraan naar de badkamer. Alles bijeen dus zes deuren.

De inrichting is klassiek en chique, met kleurrijke schilderijen en spiegels met vergulde lijsten. Het meubilair omvat minstens een paar stoelen, een sofa, een fauteuil en een koffietafel in de woonkamer; en een bed en een bureau in de slaapkamer. In de woonkamer een groot boeket verse bloemen, een snoepdoos, een fruitschaal en een radio.

TIJD

Eerste bedrijf

Scène 1 speelt op een vroege zaterdagmiddag in september

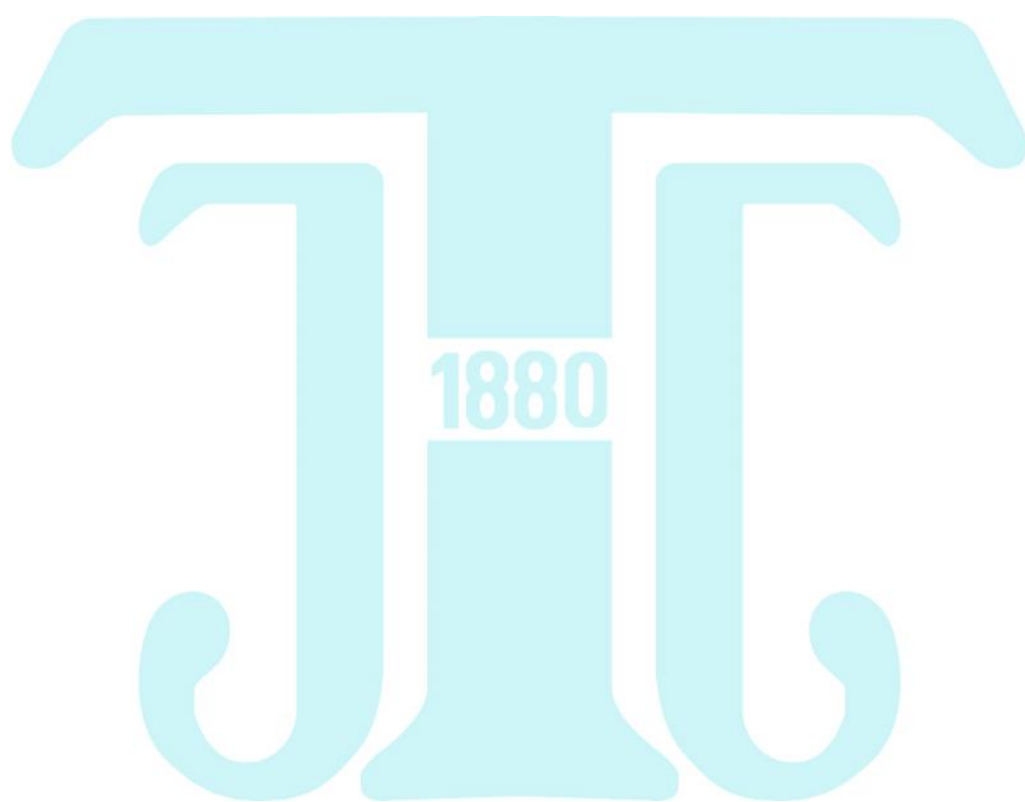
Scène 2 speelt vier uur later dan de eerste scène

Tweede bedrijf

Scène 1 Die zaterdagavond, omstreeks 23.00 h

Scène 2 Een kwartier later

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

EERSTE BEDRIJF

EERSTE SCENE

(Wanneer het doek opgaat horen we muziek, een opname van “La donna e mobile” uit Rigoletto van Verdi, gezongen door een beroemde tenor. De deur in de fond van de woonkamer staat op een spleet, de verbindingsdeur staat wijd open. Een verkreukte Max bevindt zich in de slaapkamer. Hij loopt rond, kijkt op zijn horloge, hangt een schilderij recht, zucht ongeduldig. Maggie ligt comfortabel op de sofa in de woonkamer gedrapeerd. Ze houdt het hoofd achteruit, intens luisterend naar de muziek. Max is zichtbaar nerveus, Maggie is zichtbaar op haar gemak. De muziek komt van de radio in de woonkamer.)

MAX : *(roept over de muziek heen)* Maggie!

MAGGIE : Sssht!

MAX : *(betreedt de woonkamer)* Wil je dat alsjeblieft stiller zetten? Straks gooien ze ons hier nog buiten!

MAGGIE : Nog even wachten!

(Max zucht ongeduldig, kijkt opnieuw op zijn horloge. De aria is gedaan en Maggie maakt een genoeglijk kreunend geluid.)

RADIO OMROEPER : *(professioneel, glad stemgeluid)* Dit was de prachtige stem van Tito Mirelli, u aangeboden ter gelegenheid van zijn live optreden van deze avond, samen met het gezelschap van de Grote Opera van Cleveland-

(Max zet de radio af.)

MAGGIE : Die man is ongelooflijk. Als hij die laatste noot zingt, dan krijg ik rillingen over m'n hele lijf.

MAX : O ja? Ik kan anders net zo goed zingen als hij.

MAGGIE : Jaja.

MAX : Jij met je “jaja”! Je hebt me toch al gehoord?

MAGGIE : Jaja, je hebt een heel aardige stem.

MAX : Een aardige stem? Da’s toch ongelooflijk! Mijn zangleraar verleden week, hij...
hij kreeg de tranen in de ogen!

MAGGIE : Max-

MAX : Hij had een krop in de keel. Hij eh... hij stond te snikken.

MAGGIE : En toch kun jij niet zingen zoals Tito Merelli.

MAX : Dat is dan jouw mening, oké? Ik bedoel dat het eh... dat het een kwestie van
smaak is.

MAGGIE : Dat heeft er niks mee te maken. Ik wou dat jij jezelf niet zo voor de gek
hield. Die man is een grote ster, Max. Hij treedt op over de hele wereld. Hij
heeft zelfs in Life Magazine gestaan.

MAX : Nou ja, als het zo is. Ik bedoel-

MAGGIE : Weet jij hoeveel platen dat hij al gemaakt heeft?

MAX : Oké, oké, hij is een grote ster!

MAGGIE : En jij zit hier in Cleveland.

MAX : Da’s maar tijdelijk.

MAGGIE : Tijdelijk? Max, je zit hier al dertig jaar vast!

MAX : Wel, als hij dan zo geweldig is, waar hangt hij nu dan uit, hè? Waar zit hij?

MAGGIE : Hij zal wel komen.

MAX : Hij is al drie uren te laat!

MAGGIE : Doe niet zo nerveus!

MAX : Hij heeft zelfs niet eens gebeld!

MAGGIE : Tito is een genie, Max. En genieën denken niet zoals gewone mensen. Kijk
maar naar Einstein, ze zeggen dat die z’n eigen verjaardag vergat.

MAX : Wat probeer je me nou te vertellen? Dat hij een volwassen vent is die niet eens
op z’n horloge kan kijken? Zeg Tito, hoe laat is het? Ik weet het niet mama, ik
ben mijn Puccini aan het oefenen. Tito, schatje, de grote vinger staat op de
twaalf en de kleine vinger staat op-

MAGGIE : ’t Is al goed, ’t is al goed. Ik maak mij er gewoon geen zorgen om, oké?

MAX : Natuurlijk niet, je zorgen maken is niet jouw afdeling.

MAGGIE : Papa zal jou nooit buitengooien, geloof me maar. Want dan heeft hij niemand meer om tegen te brullen. Of in ieder geval toch niemand die dat zo gemakkelijk slikt als jij.

MAX : Geweldig, goed zo, Il Stupendo is er niet, dus zit ze MIJ aan m'n vel.

MAGGIE : Ik zit je niet aan je vel!

MAX : In feite hoor jij hier zelfs niet eens te zijn.

MAGGIE : Phoe, ik ben hier wanneer ik dat wil.

MAX : Ik heb mijn instructies.

MAGGIE : Jaja, van pappie.

MAX : Natuurlijk. Hij is tenslotte mijn baas. Wat wil jij nou eigenlijk?

MAGGIE : Max, je laat je door hem koeioneren en daar heb ik de pest aan.

MAX : Ach daar kan hij niet aan doen. Ik bedoel, eh... zo blijft hij goed getraind om andere mensen deskundig te koeioneren.

MAGGIE : *(bestudeert zichzelf in de spiegel)* Zie ik er een beetje goed uit?

MAX : Je ziet er verschrikkelijk uit.

MAGGIE : *(zucht)* Ik vraag me af wat er jou scheelt.

MAX : Wat er MIJ scheelt? En jij dan? Heb jij jezelf al eens goed bekeken? Sinds die kwast van een Merelli op komst is, kun je nog nauwelijks ademhalen!

MAGGIE : Ik wil hem alleen maar eens van nabij zien, is dat nou zo erg? Ik wil zijn handtekening.

MAX : Zijn handtekening? Als je hem vijf minuten alleen te pakken kunt krijgen dan is hij een vogel voor de kat!

MAGGIE : Ik vind dit niet grappig, Max.

MAX : Maggie, je hebt die vent nog nooit ontmoet!

MAGGIE : O, jawel! *(ze heeft zich versproken)*

MAX : *(korte pauze)* Zo?

MAGGIE : Eén keer, verleden jaar.

MAX : Dat heb je me nooit verteld.

MAGGIE : In Italië, het had niks te betekenen. Ik ben toen met papa naar de Scala geweest en daar trad hij op in Aïda. Na de voorstelling zijn we toen achter de schermen wezen kijken en... nou ja; daar stond hij dan. Hij droeg alleen maar een soort lendendoek en hij zweette over z'n hele lijf.. Enfin, toe hij ons in de

gaten kreeg, kwam hij naar ons. En weet je wat hij deed, Max? Hij kuste mijn vingers.

MAX : Je dinges? Dwars door je kleeed?

MAGGIE : Mijn VINGERS, Max! Dat zal wel een Italiaanse gewoonte zijn. En daarna heeft hij een tijdje met papa gepraat.

MAX : Is dat nu alles?

MAGGIE : Ja

MAX : O!

MAGGIE : Nou ja, min of meer.

MAX : *(korte pauze)* Gebeurde er misschien nog iets anders?

MAGGIE : Niet echt.

MAX : Ik geloof dat er nog wèl iets gebeurde.

MAGGIE : Niks belangrijks.

MAX : WAT gebeurde er dan?

MAGGIE : Het had niks te betekenen... *(met tegenzin en enige gêne)* Ik viel flauw.

MAX : Je viel flauw?

MAGGIE : Het zal wel aan de warmte gelegen hebben, en aan al die opwinding. Ik herinner me dat ik opeens dacht:: god, het is hier net een oven! En toen... zij stonden te praten en hij hield me in de gaten alsof hij het zag aankomen. En toen... toen viel ik van m'n stokje.

MAX : Geweldig, precies wat ik nog nodig had.

MAGGIE : Ik had het je beter niet verteld.

MAX : Daar ben ik het mee eens, ja.

MAGGIE : Vergeet het dan maar, oké? Nu voel ik me weer een idioot.

MAX : Hoe dacht je dat IK me voel? Hè? Mijn verloofde ontmoet die... die zweterige Italiaanse kluchtzanger en ze valt meteen in katzwijn.

MAGGIE : Dat was van de hitte! En ik ben je verloofde niet, Max.

MAX : *(niet begrijpend, na korte pauze)* Waar heb je het nou weer over? Ik heb je toch gevraagd met mij te trouwen? Of ben je dat al vergeten? Of had je toen misschien ook een black out?

MAGGIE : Ik ben het niet vergeten, ik heb gewoon nee gezegd.

MAX : Je hebt gezegd dat je erover zou nadenken.

MAGGIE : Dat klopt, en ik HEB erover nagedacht. Het antwoord is nee.

MAX : Je moet niet zo haastig zijn, het gaat om een belangrijke beslissing.

MAGGIE : Max, ik ben daar nog niet klaar voor. Ik heb eerst iets speciaals nodig, iets mooi en romantisch.

MAX : Ben IK niet romantisch misschien? Ik geloof m'n eigen oren niet. Een roeiboot om drie uur 's nachts, is DAT dan niet romantisch? Hè? De maan die zich in het water weerspiegelde, in geen velden of wegen een levende ziel te bekennen...

MAGGIE : Je speelde wel de roeiriemen kwijt.

MAX : Maar het was grappig! Het liep heel plezierig af!

MAGGIE : Nou ja, het was oké.

MAX : En dan de dierentuin, is dat niet romantisch? Iedere week, al die apen die heen en weer springen en... en... en die seks hebben en zo van alles.

MAGGIE : Dat is niet wat ik bedoel, Max. Het probleem is... jij laat me niet zweven.

MAX : Zweven?.

MAGGIE : Zweven, ja.

MAX : Maar ik vraag je al zo lang om met mij van de grond te gaan!

MAGGIE : Dat is niet wat ik bedoel, ik heb alleen maar het gevoel dat ik... ik heb behoefte aan een bredere ervaring.

MAX : O ja, nu begrijp ik het. Zoals Diana, zul je bedoelen.

MAGGIE : Diana?

MAX : Desdemona, sopraan. Enorme (*wijst twee grote borsten aan*) stem.

MAGGIE : O die.

MAX : Zij walst de hele mannelijke bezetting plat. Je zou die sukkel moeten zien die Iago speelt. Hij zou de slechterik moeten zijn, maar hij kan nog nauwelijks op zijn benen staan.

MAGGIE : Max, luister eens-

MAX : Je moet hem zien hinken.

MAGGIE : Luister Max, laten we eerlijk zijn. Als jij me kust, heb je dan... hoor je dan iets. Iets speciaals?

MAX : Iets speciaals? Zoals wat?

MAGGIE : Zoals eh... zoals klokkengelui?

MAX : Wil jij de klokken horen luiden?

MAGGIE : Het zal wel weer onnozel klinken zeker?

MAX : Dat kan je wel zeggen, ja.

MAGGIE : Ah, vergeet het maar.

MAX : Maggie-

MAGGIE : Ik zei : vergeet het maar !

(Maggie loopt van Max weg. Hij beseft dat hij het verknoeid heeft. Ze negeert hem. Terwijl hij verlangend naar haar kijkt, horen we de violen de introductie spelen van de aria voor tenor "Celeste Aïda". De muziek klinkt alleen in het hoofd van Max, Maggie reageert dus niet. Hij begint te zingen.)

MAX : *(zingend)* Celeste Aïda, forma divina...

MAGGIE : *(roept)* Max!

MAX : *(zingend)* Mistico raggio di luce e fior...

MAGGIE : Max, hou daarmee op!

(Max zingt verder met volledige begeleiding. Hij zingt verbazingwekkend goed, misschien wel niet zo geweldig als Merelli, maar zeker op hoog niveau. Maggie houdt op met protesteren wanneer Max verder zingt.)

MAX : *(zingend)* Del mio pensiero tu sei regina

Tu di mia vita sei lo speldor.

Il tuo ben cielo vorrei ridarti ;

Le dolci brezze del patrio suol ;

Un regal serto sul crin posarti,

Ergerti un trono vicino al sol !

(Het lied is uit. Saunders komt op vanuit de gang)

SAUNDERS : *(opkomend)* Bravo! Bravissimo! *(krijgt Max in de gaten, beseft zijn vergissing, houdt op met applaudiseren)*

MAX : Eh... dank u wel.

SAUNDERS : God in de hoge hemel!

MAX : Neem me niet kwalijk.

SAUNDERS : Hoe haal je het in je kop, jij imbeciel!

MAX : U dacht waarschijnlijk dat ik dinges was, ik bedoel...

SAUNDERS : Il Stupendo?

MAX : Die bedoel ik, ja.

SAUNDERS : Dat dacht ik helemaal niet.

MAX : O nee?

SAUNDERS : Doe niet zo stom!

MAX : Neem me niet kwalijk, het was mijn schuld.

MAGGIE : Max!

MAX : *(tegen Maggie)* Ik kan er niks aan doen !

SAUNDERS : *(tegen Maggie)* Wat doe jij hier nou weer?

MAGGIE : Ik kom hier zo vaak als ik dat wil!

SAUNDERS : Ja, dat had je gedacht.

MAGGIE : Papa!

SAUNDERS : Weet jij wel hoe laat het is ?

MAX : Het is bijna één uur.

SAUNDERS : Weet je wat dat betekent?

MAX : Dat hij te laat is.

SAUNDERS : Het betekent dat hij te laat is! *(pakt een druif uit de fruitschaal)*

MAX : Maak u maar geen zorgen, meneer. Ik bedoel, ik ben er zeker van dat hij op komst is.

SAUNDERS : Zie ik eruit alsof ik me zorgen maak, Max?

MAX : Nee meneer, absoluut niet meneer. *(hij blikt naar Maggie die hem dreigend aankijkt)* Ik bedoel... nou ja... eigenlijk wel.

SAUNDERS : Eigenlijk wel? Da's interessant. En kun je ons ook vertellen welke bovenzintuiglijke Maxiaanse waarneming jou tot dit verontrustende dwaalbegrip gebracht heeft? *(stopt de druif in zijn mond)*

MAX : Meneer, dat zijn namaak druiven.

SAUNDERS : *(spuwt de druif uit)* Gadverdamme!

MAGGIE : Papa!

MAX : Neem me niet kwalijk.

SAUNDERS : Bel direct naar het station!

MAX : Ik heb er een paar minuten geleden nog naar gebeld.

SAUNDERS : BEL NAAR HET STATION! NU!

MAX : Ja meneer! *(loopt naar de telefoon, pakt de gids, zoekt het nummer op)*

MAGGIE : Zeg papa, heb je je pillen al genomen?

SAUNDERS : Jaja.

MAGGIE : Je liegt papa, ik zie het. *(rommelt in haar handtas, vist er een pillendoosje uit)*

SAUNDERS : Ik ben perfect in staat om m'n eigen zenuwstelsel onder controle te houden. Waar zou Lauritz Melchior vandaag gestaan hebben als hij phenobarbital had geslikt? Hè? Hij zou nog altijd in Kopenhagen zitten om liedjes te zingen op bar-mitzvahs.

MAGGIE : Open doen.

SAUNDERS : Margaret alsjeblieft!

MAGGIE : Je mond open, zeg ik!

(Saunders steekt zijn tong uit, Maggie legt er een pil op die hij inslikt.)

MAX : Aha, ik heb het gevonden. *(het telefoonnummer)*

(De telefoon gaat. Iedereen bevriest even tot Max aarzelend een hand uitsteekt naar de hoorn.)

SAUNDERS : Zeg dat het niet waar is! Hij heeft een ongeval gehad, ik voel het! *(de telefoon gaat opnieuw)* Hij ligt ergens in de goot, strontlazarus van de Chianti en de peperoni! *(de telefoon gaat opnieuw)*

MAGGIE : Max!

SAUNDERS : Oké, 't is goed, neem maar op.

MAX : *(neemt de telefoon op)* Hallo?... Ja, dat klopt... God nee, da's verschrikkelijk!

SAUNDERS : Hij is dood, de egoïstische lafaard is dood!

MAX : *(in de telefoon)* Ik begrijp het... Ja, hij staat hier bij me. *(tegen Saunders)* 't Is mevrouw Leverett, de repetitie gaat beginnen.

SAUNDERS : Geef hier! *(grist de hoorn uit de hand van Max, wordt opeens een en al charme)* Mevrouw de voorzitter, hoe vriendelijk van u om-... Nee, hij is nog niet helemaal gearriveerd... Maar natuurlijk zal hij er zijn, Julia... Jul... Jul... Julia! Blijft u alstublieft kalm!... Pardon?... *(zucht)*... Ik begrijp het, ja... Ja, ik begrijp het probleem... Die beslissing laat ik graag in uw vakkundige handen. Uitstekend. Tot ziens. *(hangt op)* Het ziet er naar uit dat het catering comité van het operagezelschap besloten heeft om tijdens de pauze garnalen met mayonaise te serveren. De ijskast is kapot en het is dertig graden in de coulissen.

MAX : Wat gaan we nu doen?

SAUNDERS : We zullen op het oog werken. Als de garnalen roze blijven, geven we ze aan het publiek. Als ze groen worden moeten de toneelknechten ze maar opeten.

MAX : Wilt u dat ik nu naar het station bel?

SAUNDERS : Nee, ik ben van gedachte veranderd. Ik wil dat de lijn vrij blijft. *(tegen Maggie)* En jou wil ik hier buiten.

MAGGIE : En waarom?

SAUNDERS : Omdat ik het zeg.

MAGGIE : Papa!

SAUNDERS : Ik heb zaken te bespreken met Max.

MAGGIE : Ik zal geen woord zeggen.

SAUNDERS : Buiten!

MAGGIE : Ik zal in de slaapkamer wachten.

SAUNDERS : Niks van.

MAGGIE : Maar ik wil Tito zien! Je hebt het me beloofd!

SAUNDERS : Dan heb ik je wat wijsgemaakt, sufferd! Maak dat je wegkomt!

MAGGIE : Max, zeg tegen mijn vader dat JIJ vindt dat ik moet blijven. *(Max reageert niet)* Max!

MAX : Ik eh... ik denk dat je papa gelijk heeft.

MAGGIE : Zozo. *(Ze wendt zich af, hierbij ziet ze de sleutel van de kamer op de tafel vlakbij haar. Zonder dat de anderen het merken, pakt ze de sleutel en neemt die samen met haar handtas mee.)*

SAUNDERS : Tot ziens, liefje.

MAX : *(tegen Maggie)* Ik eh... het spijt me...

MAGGIE : *(van bij de deur, Max negerend)* Tot straks, papa.

(Maggie gaat af naar de gang. Saunders zucht en staart uit het venster. Max voelt zich diep ongelukkig)

SAUNDERS : Over zes uur loopt het theater vol met zo'n zesduizend zogenaamde connaisseurs in avondkleding. Ik heb daar een orkest van dertig man zitten, vierentwintig koorzangers, vijftien toneelknechten en acht artiesten. En achter de coulissen heb ik ongeveer vijftientwintig kilo aan rottende garnalen met mayonaise, genoeg om de hele zaal te vergifigen. Het enige wat ik niet heb is een tenor. Hoe laat is het?

MAX : Kwart na één. *(even stilte)* Ik vind het allemaal heel erg, meneer. Ik wou dat ik iets kon doen.

SAUNDERS : Het is jouw schuld niet, ik wou dat het dat wèl was. De vraag is wat we moeten doen als die Italiaanse steenezel er niet doorkomt.

MAX : Wel eh... ik heb misschien een idee.

SAUNDERS : O ja?

MAX : Nou ja, zo iets in de aard.

SAUNDERS : Komaan jong, sta daar niet te stamelen!

MAX : Het punt is... Ik bedoel, ik stond net te denken dat... eh, ik bedoel, IK zou het kunnen doen.

SAUNDERS : Wat zou jij kunnen doen?

MAX : Zingen. Othello, als eh... als vervanger of zo. U moet weten dat ik al de repetities meegemaakt heb en dat ik de rol helemaal ken en dat ik... ik bedoel... dat ik het zou kunnen. Ik weet zeker dat ik het zou kunnen.

SAUNDERS : Othello? Da's een grote zwarte vent!

MAX : Ja meneer, dat weet ik.

SAUNDERS : *(vraagt zich af hoe hij het de ander duidelijk kan maken)* Luister eens
 Max: Othello is enorm op alle gebied. Zijn passie doet de hemel beven. Zijn jaloersheid is zo verschrikkelijk dat hij ons doet trillen van de schrik. Zijn verdriet is dat van de gemartelde grootheid die wankelt op de rand van de zwarte, gapende kloof van het onpeilbare niets... Neem me niet kwalijk, maar ik ziet dat allemaal niet in jou, Max.

MAX : Het eh... het zou best kunnen lukken, als ik de kans zou krijgen.

SAUNDERS : “Dames en heren, mag ik even uw aandacht alstublieft. Het spijt me ten
 zeerste u te moeten meedelen dat meneer Tito Merelli, de grootste tenor van
 onze generatie, die met het Groot Opera Gezelschap van Cleveland zijn
 Amerikaanse debuut zou maken om het feest van ons tienjarig bestaan op te
 luisteren, door betreurenswaardige omstandigheden weerhouden is. MAAR! Ik
 heb het voorrecht u te mogen aankondigen dat de rol van Othello gezongen zal
 worden door een min of meer begaafde amateur die vandaag zijn allereerste
 optreden zal doen, niet alleen in dit, maar inderdaad in ieder ander theater. De
 duivel doet alles van ons gezelschap, onze meid voor alle werk en onze
 befaamde fox terriër... MAX!” ...Zie je waar het probleem zit?

MAX : Ik denk het wel, ja.

SAUNDERS : De stampede zou zo groot zijn dat oude vrouwtjes vertrappt zouden
 worden in de gangpaden.

MAX : Ik begrijp het, ja;

SAUNDERS : Wat is de tijd?

MAX : Twintig na een.

*(Er valt een bedrukte stilte. Saunders pakt een druif, herinnert zich dat het
 valse zijn, legt ze weer neer. De telefoon gaat. Max kijkt Saunders aan.
 Saunders knikt en Max neemt op.)*

(in de telefoon) Hallo?... Wat zegt u? Kunt u wat langzamer praten alstublieft?

SAUNDERS : Als het Julia is, zeg haar dan maar dat ze haar garnalen in haar reet kan
 stoppen.

MAX : *(tegen Saunders)* Hij is het!

SAUNDERS : Wie, hij?

MAX : De grote hij. Hij staat in de hal, hij heeft een kruier nodig.

SAUNDERS : (*ademt diep, glimlacht, pakt de hoorn aan*) Signor Merelli! Benvenuto a Cleveland! Wat een eer en een genoeg om-... Eh, u spreekt met Henry... Henry Saunders. Pardon?... Neenee, u hoeft daar niet te blijven staan, ik kom ogenblikkelijk naar beneden. Presto. Prima. Justo! (*hangt op*) Oké Max, we zijn zo ver, Il Fatso is er, hij staat in de hal.

MAX : Ja, dat weet ik.

SAUNDERS : Je kent je instructies. Het sleutelwoord, Max?

MAX : Lijm.

SAUNDERS : Lijm, juist. Ik wil dat je als lijm aan hem blijft plakken.

MAX : Als lijm.

SAUNDERS : En je verliest hem geen moment uit het oog.

MAX : Geen moment.

SAUNDERS : Je voert hem naar de repetitie en daarna voer je hem terug. Je geeft hem alles wat bij wil, behalve...

MAX : drank en vrouwen.

SAUNDERS : Tijdens de voorstelling leid je een spontane...

MAX : staande ovatie in.

SAUNDERS : Daarna breng je hem naar de receptie en je houdt hem...

MAX : nuchter.

SAUNDERS : En je let erop dat hij z'n...

MAX : handen thuishoudt.

SAUNDERS : En daarna mag hij...

MAX : doodvallen.

SAUNDERS : Wat ons betreft. Oké ?

MAX : Oké.

(*Even stilte. Saunders loop naar de deur naar de gang, blijft staan.*)

SAUNDERS : Max!

MAX : Ja meneer?

SAUNDERS : Laat die fruitschaal verdwijnen.

(Saunders gaat af, hij trekt de deur achter zich dicht. Gelijktijdig horen we een sleutel in de gangdeur van de slaapkamer en Maggie komt behoedzaam op. Ze kijkt om zich heen, sluit geruisloos de deur en stopt de sleutel weer in haar handtas. Ze loopt op de tenen tot bij de verbindingsdeur en luistert. Tegen deze tijd is Max tot de conclusie gekomen dat hij de fruitschaal nergens kwijtkan in de woonkamer. Hij loopt ermee naar de slaapkamer.)

MAX : Ach verdomme toch!

(Maggie hoort hem en haast zich naar de badkamer, ze sluit de deur achter zich. Max heeft niets gezien, hij loopt in de slaapkamer, aarzelt, kijkt zoekend om zich heen, dan neemt hij een besluit.)

De badkamer. *(loopt recht naar de badkamerdeur en opent die, hij ziet Maggie)* Maggie!

MAGGIE : Hallo Max.

MAX : Wat zit jij hier...? *(ontsteld)* Maar Maggie!!

MAGGIE : Is hij hier al?

MAX : Nee maar hij is op komst.

MAGGIE : *(opgewonden)* Jongens, Max!

MAX : Maar Maggie, besef jij wel goed hoe dit moet overkomen? Ik bedoel, je zit verdomme op hem te wachten in de badkamer!

MAGGIE : Ik weet het, je hebt gelijk, maar ik dacht dat dit de kast was.

MAX : Hoe kon je zo iets doen?

MAGGIE : Omdat al die deuren er hetzelfde uitzien.

(Er wordt op de gangdeur van de woonkamer geklopt.)

MAX : Daar hebben we hem!

MAGGIE : *(in vervoering)* O Max!

MAX : Samen met je vader!

MAGGIE : De groeten, Max! *(ze doet een stap achteruit en sluit de deur)*

MAX : Maggie!

SAUNDERS : *(onzichtbaar)* Maaax! De deur is op slot!

MAX : Ik kom eraan! *(rent in de woonkamer, blijft staan)* Fruit! *(hij houdt de schaal nog steeds in de hand, terug naar de badkamer)* Maggie! De deur!

MAGGIE : *(verschijnt, verstoord)* Max!

MAX : Fruit!

MAGGIE : Fruit?

MAX : Fruit! *(duwt de schaal in haar handen)*

MAGGIE : *(getroffen door het mooie gebaar)* O! Dank je wel, Max. *(stapt achteruit en sluit de deur)*

SAUNDERS : *(onzichtbaar)* Maaax! Doe alsjeblieft die deur open!

MAX : Ik kom, ik kom! *(rent in de woonkamer, sluit de verbindingsdeur, bij de gangdeur blijft hij abrupt staan, fatsoeneert zichzelf, opent de deur)*

SAUNDERS : *(roept op het moment dat de deur opengaat)* Maaax!

MAX : Hallo.

SAUNDERS : *(moordlustig, dan een brede glimlach)* Dankjewel. *(stapt opzij om de anderen te laten passeren)*

(Maria en Tito Merelli komen op. Merelli ziet er niet gelukkig uit. Beiden praten met een Italiaans accent.)

SAUNDERS : Beste vrienden, dit is jullie suite.

MARIA : Mooie swiete, en jij benne ook mooie, hè? *(gooit haar pelsen stola naar Max)*

SAUNDERS : Dank u. Zal ik iedereen voorstellen? Dit is signora Merelli die we niet verwachtten maar die we met des te meer plezier verwelkomen. En signor Merelli, die natuurlijk niet voorgesteld hoeft te worden; dit is Max.

MARIA : Ciao.

TITO : *(overhandigt zijn hoed en jas aan Max)* Om te kotsén.

MAX : Pardon?.

SAUNDERS : Dat vind ik toch ook iets te sterk uitgedrukt.